

Почнахме игритѣ. И взеха да пламватъ вече веселбитѣ.

ВА

— Не ще дойде гостѣтъ, — пошушна ми Гана.

— Не губи надежда, — отговорихъ тихо. — Има още време. Я да упражниме номера съсъ Панча, та ако не дойде

живиятъ Шалѣпинъ, да чуеме поне на плоча гласа му.

Дадохъ знакъ, и Панчо се изтъпи гордо въвъ черна премѣна. Втори знакъ направихъ и скритиятъ Данчо пушна грамофона. Панчо ржкомаха, устата си мърда.

Еква на широко пѣсень грѣмовита.

— Туй чудо какво е? — нѣкой гласъ попита.

— Малкиятъ Шалѣпинъ — отвърнахъ засмѣна.

Но въ тоя мигъ нѣщо нечувано стана. Великанъ сжшински срѣдъ насъ се възправи и сжщата пѣсень съ гласъ могщъ захвана. Унесени въ Панча, никой не бѣ видѣлъ кога бѣ пристигналъ гостенинѣтъ чаканъ.

Панчо уста склучи. Спрѣ и грамофонѣтъ. Шалѣпинъ досвърши почнатата пѣсень. После запѣ втора. Гласѣтъ му гърмѣше. Стѣклата прозорчни силно затрептѣха. Дворѣтъ стана тѣсень, да побере всички, които ламтѣха да чуятъ безплатно гласа му чудесень.

Пѣненето свърши. Шалѣпинъ издигна Панча на високо, цѣлуна го бързо и викна зарадванъ:

— Винаги азъ билъ съмъ и докрай ще бжда вѣренъ патилаецъ! Докато живѣя, отъ сърдце ще пѣя за тия, които като васъ се смѣятъ!